

KONCERT

Az ablakon tavasz kopog,
s rá vissza zöld zene felel,
szárnyalnak az orosz dalok,
anyányi asszony énekel.

Hangjába csöndek, partok ülnek,
szemében síkságok távola.
Mögötte mint termékeny földek
feketélik a zongora.

JELIZAVETA SZTYUART

ANTIVILÁG

Van antivilág.

Milyen is
lehet?

Itt én?

Ott te?

Idegen-kék világok.

Hogy adsz örömmek

s bánatnak nevet?

Te anti-énem vagy.

De mégis, látod...

Hogy ismételned engem

végtelenszer

ne kelljen, tudnod kell,

milyen vagyok.

Ember vagyok. És te tán anti-ember?

A gondolatom sémázta anyag?

Am széttekintek, s talán így megértem:

a fagyal bokra lehajol a vízig.

Nem ismétlődik lénye ott a mélyben...

de mása mindig visszatükröződik.

Valóság bokra ez.

Az — álom bokra.

Hasonló s mégis egyre más alakban.

Az égre föl,

e z vízbe néz inogva,

s a víz alatti,

az a halhatatlan...

Lehet, hogy néked én vagyok a mélyed,

s te — énnekem,

mint az a víz s a part.

Te bennem látszol,

s én általad élek

Mi vonz s taszít?

Mi az, mi összetart?

Így hatolok be antivilágodba

megérteni,

miért e vak talány,

s föllélegezni különbségünk kitudva:

Te — antiénem —

boldog vagy talán...